

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v samosoudci JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **P. P.**

zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. j. X,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, tj. Police České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 15. 7. 2021, č. j. X, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 roků, neboť cizinec porušil opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí správního vyhoštění přiměřené porušení

tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo-li mařili výkon soudních nebo správních rozhodnutí a současně pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, přičemž počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Zároveň tímto rozhodnutím byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství žalobce jako cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme a to do 10 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a zároveň nebyly shledány důvody znemožňující jeho vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaným rozhodnutím pak byl výrok tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněn pouze v části běhu počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to tak, že nově po této změně byl počátek této doby stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Zároveň žalovaným rozhodnutím ve zbylé části bylo výše zmíněné rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, přičemž tyto odvolací námitky v žalobě z odvolání zopakoval. Stejně jako v odvolání, tedy žalobce uvedl první námitku proti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v části, ve které výrok obsahuje *„odkládací podmínku platnosti rozhodnutí“*, kterou spatřuje v v uvedení podmínky *„je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti“*. Podle názoru žalobce tato podmínka způsobuje přinejmenším nevykonatelnost rozhodnutí, rozhodnutím o správním vyhoštění v otázce, zda je toto přiměřené se má zabývat prvostupňový orgán, úvaha o tom, zda vyhoštění žalobce se nepovažuje za nepřiměřené, se nepromítla do výroku rozhodnutí, kdy i nadále zůstala zmiňovaná odkládací podmínka. Touto námitkou se podle názoru žalobce žalovaný řádně nevypořádal, dle žalobce je rozhodnutí nevykonatelné z tohoto důvodu. Žalobce tedy považuje již rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro svoji neurčitost způsobené uvedením odkládací podmínky citací právního předpisu dle výrokové části za nezákonné, žalované rozhodnutí tuto nezákonnost neodstranilo a mělo by být též zrušeno. Žalobce dále zopakoval další odvolací námitku a uvedl, že se s ní žalovaný řádně nevypořádal. Tato námitka zahrnuje úvahu žalobce, že sice správní orgán I. stupně odůvodnil vydání rozhodnutí jednáním účastníka řízení, které vykazuje vysokou společenskou nebezpečnost, že se jedná o vědomé, opakující se a přímo narušující zájmy společnost chráněné jednotlivými předpisy, avšak správní orgán je současně policejním orgánem a nezahájil úkony trestního řízení pro podezření trestného činu dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, což způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný se s touto námitkou řádně nevypořádal, bylo logické, aby byly zahájeny úkony trestního řízení, pokud tak správní orgán I. stupně neučinil, svědčí to o tom, že zjevně jednání žalobce nebylo natolik závažné, protože by *„jistě by toto úkony zahájeny byly“*. Konečně třetí námitka žalobce, která byla uvedena i v odvolání, se týká skutečnosti, že správní orgán I. stupně údajně mezi důvody pro vydání rozhodnutí zařadil poukaz na vykonávanou výdělečnou činnost, avšak předmět řízení byl vymezen toliko neoprávněným pobytem a mařením výkonu soudního rozhodnutí, v žalobě, stejně jako v odvolání tedy žalobce tvrdil, že *„z uvedeného, tak nelze dovodit, že správní orgán rozhodoval o jiném předmětu řízení než o tom, o němž bylo řízení zahájeno.“* Žalobce tedy

opětovně uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je neurčitý a navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

3. Žalovaný poukázal na obsah žalovaného rozhodnutí, setrval na závěrech v nich uvedených a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
6. Oba správní orgány dospěly shodně k závěru, že žalobce opakovaně porušoval právní předpis, když na území České republiky pobýval nejméně dne 14. 7. 2021, kdy byl kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Svitavy, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství police Pardubického kraje jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi A4, přičemž pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a současně mařil výkon soudního rozhodnutí, protože dne 16. 8. 1999 byl Okresním soudem v Ústí nad Labem rozsudkem pod č. j. 1 T 26/98-203 odsouzen pro trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tři roky od 5. 2. 2001 a současně byl odsouzen podle § 57 odst. 1, 2 trestního zákoníku k trestu vyhoštění z území na dobu neurčitou, přičemž žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob na území České republiky a to s platností do 31. 12. 2009. Správní orgány vycházely z dalších podkladů, a to z Opisu evidence Rejstříku trestu fyzických osob, kdy bylo zjištěno, že žalobce uvedený trest vyhoštění nerespektoval již v roce 2013, kdy byl Okresním soudem v Lounech rozhodnutím vydaným pod číslem jednacím 2 T 3/2013 ze dne 11. 1. 2013 pravomocně odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť se zdržoval na území České republiky, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění a současně byl odsouzen pro úmyslný trestný čin dle § 348 odst. 1 tohoto zákona (padělání a pozměnění veřejné listiny) a to na dobu 24 měsíců podmíněné se zkušební dobou. Z uvedených podkladů tedy vyplynulo, že žalobce i přes uložený trest vyhoštění z území České republiky, který lze vykonávat pouze mimo toto území, výkon trestu opětovně mařil, kdy se v uvedený den, kdy byl kontrolován zmíněnou hlídkou dne 14. 7. 2021 na území České republiky zdržoval opět bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
7. První žalobní námitka, kterou žalobce uvedl i v odvolání a se kterou se vypořádal i žalovaný v žalovaném rozhodnutí, míří proti určitosti výroku správního orgánu I. stupně, a to v části, kde se uvádí, že se žalobci „ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států evropské unie v délce 3 roků, neboť cizinec porušuje opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo-li mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí a současně pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“ Žalobce spatřuje tuto neurčitost v tom, že v této části výroku byla použita citace z právního předpisu uvedením podmínky „je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti“.

8. Podle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“) se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle níž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1.
9. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedenou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
10. Krajský soud námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti a neurčitosti výroku rozhodnutí orgánu I. stupně a potažmo i námitce o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí nepřisvědčil. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a i rozhodnutí žalovaného obsahují všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Ve vztahu k otázce zákonnosti výroku rozhodnutí o vyhoštění se vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který dospěl k závěru, že z rozhodnutí o správním vyhoštění musí být jednoznačně zřejmé, který z důvodů, jež jsou uvedeny zákonem č. 326/1999 Sb., cizinec naplnil a že „... *postačí, pokud z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, podle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo správní vyhoštění uloženo, a současně v odůvodnění tohoto rozhodnutí je dostatečně a určitě popsáno protiprávní jednání cizince ...*“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012-33, který se sice vztahuje na důvod vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999, ale lze jej analogicky použít na daný případ). Výrok správního rozhodnutí nelze účelově vytrhávat z kontextu celého rozhodnutí a je třeba vnímat toto rozhodnutí jako celek. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela zřejmé, pro jaký konkrétní skutek bylo k uložení správního vyhoštění přistoupeno, z tohoto rozhodnutí jako celku je tedy celkově zřejmé, čeho se žalobce dopustil, přičemž jestliže ve výroku byla citovaná celková skutková podstata ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999, tedy byla zde uvedena ze zákonné úpravy podmínka, že rozhodnutí o vyhoštění lze vydat pouze v tom případě, je-li „*vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto popisem stanovené povinnosti*“, tak tato podmínka byla v odůvodnění žalovaného rozhodnutí řádně posouzena a tato podmínka byla pro vydání žalovaného rozhodnutí splněna, když v případě žalobce nebyly naplněny žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by v jeho případě došlo vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, přičemž žalobce jak v odvolání tak ani v žalobě neuvedl žádné relevantní skutečnosti svědčící o opaku, tedy že by tato podmínka splněna nebyla. Dopadem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života se správní orgán I. stupně podrobně zabýval na straně 6, 7 a 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a krajský soud v podrobnostech na tuto část odůvodnění tohoto rozhodnutí odkazuje. Není pravdou, že by žalovaný se s touto námitkou nevypořádal a že by žalované rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Argumentace týkající se této námítky je obsažena na straně 4 a 5 žalovaného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně uvedl citaci všech ustanovení, která byla žalobcem porušena, přičemž „*současně podtržením jednoznačně vymezil konkrétní větu skutkové podstaty § 19 odst. 1 písm. a bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., a tím i skutek, které se účastník řízení dopustil.*“ Zároveň žalovaný správně uvedl, že z odvolání napadeného rozhodnutí je zřejmé, pro jaký konkrétní skutek bylo k uložení správního vyhoštění přistoupeno a že tato podmínka pro vydání rozhodnutí o vyhoštění byla řádně posouzena v odvolání napadeného rozhodnutí, a že podmínky pro vydání tohoto rozhodnutí o vyhoštění byly splněny, neboť „*v případě*

účastníka řízení, nebyly naplněny žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by v jeho případě došlo vydáním rozhodnutím o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a účastník řízení v odvolání neuvedl žádnou novou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení §119a odst. 2 zákona č. 326 /1999 Sb. a která by mohla být posuzována dle § 174 a zákona č. 326/1999 Sb. s pohledu na přiměřenosti rozhodnutí.“ S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje a v podstatě žalobce tento závěr žalovaného nezpochybnil žádnou relevantní námitkou, pouze setrval na svém tvrzení z odvolání, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je neurčitý. Tuto námitku považuje krajský soud nejen za nedůvodnou, ale i zcela vzhledem ke zcela přezkoumatelnému a obsáhlému odůvodnění správního orgánu I. stupně, zároveň i za účelovou.

11. Stejný závěr lze vyvodit i ve vztahu k další námitce žalobce, kterou uvedl i v odvolání, že tedy když správní orgán I. stupně uvedl, že jednání žalobce vykazuje vysokou společenskou nebezpečnost a že je vědomé a opakující se a přímo narušuje zájmy společnosti chráněné jednotlivými předpisy a že tento správní orgán byl současně policejním orgánem, tak měl zahájit úkony trestního řízení pro podezření z trestného činu dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, což dle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, a že s touto námitkou žalovaný se „nikterak nevypořádal“ a jeho rozhodnutí je též nepřezkoumatelné. Rovněž není pravdou, že by se touto námitkou žalovaný nevypořádal, této námitce se žalovaný vyjádřil na straně 5 žalovaného rozhodnutí, v němž správně uvedl, že k provedení řízení dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. se zahájení úkonů trestního řízení nevyžaduje, neboť „správní vyhoštění není trestním opatřením, nýbrž specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví“. Zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, je správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě volného pohybu. Této závěr žalovaného považuje krajský soud za správný (ostatně odpovídá i konstantní soudní judikatuře, srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011-77), přičemž ani žalobce v žalobě tento závěr argumentačně relevantním tvrzením nevyvrátil, když uvedl pouze ničím nepodloženou účelovou a laickou úvahu o tom, že když správní orgán nezahájil úkony trestního řízení, tak že „údajně zjevně jednání žalobce nebylo natolik závažné, protože pokud by bylo, jistě by tyto úkony zahájeny byly.“ Žalobce ignoruje skutečnost, že správní řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, není trestním řízením a že platná právní úprava pro vydání tohoto rozhodnutí nevyžaduje, aby nějaké trestní řízení zahajováno vůbec bylo. Pokud by tomu tak bylo, že podmínkou pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v daném případě by bylo zahájení trestního řízení, tak by nepochybně tato podmínka musela být uvedena v platné právní úpravě. V daném případě se jedná tedy pouze o účelovou, ničím nepodloženou úvahu žalobce.
12. Rovněž třetí námitkou se žalovaný zabýval, když ta byla obsažena i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Není pravdou, že by správní orgán rozhodoval o jiném předmětu řízení „než o tom, o němž bylo řízení zahájeno“, pokud se správní orgán I. stupně zmínil, že během pobytu v České republice žalobce vykonával zaměstnání bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, tak se o tomto jednání žalobce zmínil pouze při posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, kdy se přihlíží ke všem okolnostem ve prospěch i neprospěch účastníka řízení. Tato námitka v podstatě míří proti této části v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu:

„Zásadními aspekty ke stanovení uvedené doby zákazu vstupu je v první řadě ta skutečnost, že účastník řízení i přesto, že si byl vědom svého zákazu pobytu ve formě soudního vyhoštění z území, pobýval na území dál z pouhého důvodu lepší ekonomické situace, čímž mařil výkon soudního rozhodnutí. Dalším aspektem je skutečnost, že na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Účastník řízení si musel být vědom skutečnosti, že v České republice nemůže pobývat ani vykonávat výdělečnou činnost z důvodu nařízení trestu vyhoštění Okresním soudem v Ústí nad Labem, a že současně nemůže pobývat ani na území ostatní státní schengenského prostoru po pozbytí platnosti oprávnění k pobytu. S tím si však hlavu moc nelámal a ve snaze dosažení svého cíle (práce a výdělku v České republice) neměl zábrany opakovaně porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva. Správnímu orgánu tak nezbyvá jinak než za účelem ochrany společnosti a zájmů státu před nežádoucím jednáním přistoupit k opatření ve formě správního vyhoštění. Přijaté opatření se dle názoru správního orgánu jeví jako přiměřené daným okolnostem, neboť správní orgány jsou povinny chránit společnost a zájmy státu před nežádoucím jednáním, kdy za tímto účelem disponují potřebnou právní úpravou (zde zákonem č. 326/1999Sb.)“.

13. Z pouhého konstatování správního orgánu I. stupně v souvislosti s posuzováním podmínek pro uložení správního vyhoštění, která se týká uvedení skutečnosti, že žalobce vykonával nelegálně výdělečnou činnost na území České republiky, nelze v kontextu celého rozhodnutí, tedy výroku i odůvodnění i ostatních částí odůvodnění, účelově vyvodit závěr o neurčitosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a o nejasném vymezení předmětu řízení, jak to činí žalobce. Správní orgán I. stupně byl povinen posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí vyhoštění do soukromého a rodinného života účastníka řízení, kdy je správní orgán oprávněn a povinen posoudit veškeré relevantní informace, které má k dispozici. Při posouzení této podmínky se přihlíží ke všem okolnostem ve prospěch i neprospěch účastníka řízení a tvrzení žalobce o tom, že poukaz správního orgánu I. stupně na výkon výdělečné činnosti bez oprávnění v České republice tak „není na místě“, je ničím nepodložené a účelové. V rámci posouzení soukromého a rodinného života účastníka řízení nelze pouze vycházet z okolností skutečností svědčících ve prospěch účastníka řízení, ale svědčících i v jeho neprospěch. Jak žalované rozhodnutí správně uvedlo a žalobce to ani v žalobě nepopřel, v případě žalobce byla v souvislosti s výkonem jeho pracovní činnosti zjištěno, že sice dne 13. 7. 2020 požádal o vízum k pobytu za účelem zaměstnání, avšak vízum mu uděleno nebylo, a jestliže žalobce v České republice dále tuto výdělečnou činnost nelegálně vykonával, tak si musel být vědom skutečnosti, že byt k výkonu zaměstnání na území musí mít vydáno patřičné povolení a pokud i přes to dále tuto výdělečnou činnost v české republice vykonával, ačkoliv navíc pobýval v České republice nelegálně, tak jak správně uvedl žalovaný, „tvrzený výkon pracovní činnosti je tak okolností poukazující na neochotu účastníka řídit se právními předpisy země, na jejímž území opakovaně neoprávněně pobýval i přes uložený trest vyhoštění.“ I tato skutečnost tedy je jednou z okolností svědčících o tom, že v daném případě byla splněna výše zmíněná podmínka, že tedy tímto ignorováním platných právních předpisů v České republice a výkonem nelegální činnosti, důsledkem rozhodnutí správního vyhoštění nemůže být nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Rovněž tuto námitku považuje krajský soud za nedůvodnou a účelovou, stejně jako celou žalobu.

14. Protože žaloba nebyla důvodná a musel ji krajský soud zamítnout (§78 odst. 7 s.ř.s.).

15. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. února 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce